

»Dagen är nu inne, o Hrímgæðr, men Atle har uppehållit dig, att du måtte dö, du tyckes vara ett löjligt hamnmärke, der du står i förstenad gestalt».

Huru kärt solskenet (*heid*) var för Nordbon, derpå har jag förut meddelat exempel. Dagen var solens tid. Ett bestämdt uttalande af qvällens särskilda skönhet kan jag ej anföra, om ej såsom sådant får gälla uttrycket *kveldlig fegrð* (aftonskönhet) i *Speculum regale*¹.

Vändes uppmärksamheten till djurens värld och Nordbornas förhållande till denna, märka vi hos dem en liflig samkänsla för densamma. Foglarne träda tillbaka för de fyrfota djuren, ehuru äfven de förra omnämnas på ett sympatiskt sätt. Detta gäller särskildt om krigets foglar, örnen och korpen. Ur mångfaldiga skaldevisor veta vi, att krigaren säges kämpa för att gifva korpen stek, mätta eller glädja örnarne² o. s. v. Fogelsångens skönhet prisas, såvidt jag vet, ej i något originalarbete, men väl i öfversättningslitteraturen. Så t. ex. i Karlamagnus Saga, der uttrycket *fagr fuglasöngur* möter på ett par ställen³. Uti Strengleikar⁴ omnämnes näktergalens fagra sång och den älskande säges stiga upp för att i månskenet lyssna till densamma. »Rosamunda steg tidigt upp och hörde sedan små foglar sjunga med fager sång, hvilka med fröjd helsade dagen; då rann henne strax i hogen kärlekens doft» (*ástar ilmr*, Elis Saga ok Rosamundu, s. 72)⁵.

Djuret framställes ofta såsom människans kamrat. För att taga ett exempel från gudasagan, som på ett fint sätt belyser detta, kan anföras (Skirnisfór str. 10), huru Skirnir

¹ S. 11 i Kristianiaupplagan 1848; *kveldligar fegrðir* s. 52.

² Exempel äro öfverflödiga.

³ S. 167 och s. 203.

⁴ S. 36, *nictigal er einn lítill fugl, er þegar sumra tekr, þá syngur hon ok gellr um nætr svá fagrt ok mjóri röddu, at yndelegt ok ynnelegt er til at lýða*; jfr s. 39: *fuglar syngja svá fagre röddu, at hann lysti til at lýða*.

⁵ Jfr Kuttners anf. arb. s. 39.